

τὴν ὁρδότητα ὅποιασδήποτε πράξεως εἰς τὸν πολυπλασιασμόν.

5	Υπόθεσις ὅτι 5623 πολυπλασιάζεται με	5623
6	327· διὰ τὴν βεβαιωθῆς περὶ τῆς ὁρδ.	327
2	τητος τοῦ πολυπλασιασμοῦ, πράξε ὡς	39361
3	ἀκολουθῶς.—Σύναψε πρῶτον 5, 6, 2, 3,	11246
9)16	καὶ εὔρε ποσάκις ὁ 9 περιέχεται εἰς τὸ	16869
1-7	κεφάλαιον, σημείωσε δὲ τὸ ὑπόλοιπον·	1838721
3	τοῦτο θέλει εἶσθαι 7· πρόσθεσις ἐπομέ-	1
2	ως 3, 2, 7, καὶ κάμε τὸ αὐτό· τὸ ὑπό-	8
7	λοιπον ἐνταῦθα θέλει εἶσθαι 3· πολυ-	3
9)12	πλασίασε ὁμοῦ τοὺς δύο τούτους χαρα-	8
1-3	κτῆρας, διαίρεσε με 9, καὶ σημείωσε τὸ	7
7	ὑπόλοιπον· πρόσθεσις ἔπειτα τοὺς ἀριθ-	2
3	μοὺς τοῦ γινομένου, καὶ διαίρεσε με 9.	1
9)21	* Ἄν ἡ πράξις ἦτον ὁρδῇ, τὸ ὑπόλοιπον	9)30
2-3	θέλει εἶσθαι τὸ αὐτό, ὡς τὸ τελευταῖον,	3-3
	δηλ. 3·—οὕτω,	

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Εἶπε με, δὲν συγκείμεθα ἀπὸ δύο οὐσίας, ψυχὴν λέγω καὶ σῶμα; Διατί λοιπὸν δὲν φροντίζομεν ἐξίσου καὶ περὶ τῶν δύο; ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα κατὰ πάντα τρόπον προσπαθοῦμεν νὰ θεραπεύωμεν, καὶ εἰς τοὺς ἰατροὺς δίδοντες χρήματα, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ πολλὴν φροντίδα λαμβάνοντες περὶ αὐτοῦ, καὶ με πολυτελεῖ φορέματα ἐνδύνοντές το, καὶ τροφήν παρέχοντες εἰς αὐτὸ ὑπὲρ τὸ πρέπον, καὶ θέλομεν νὰ εὕρισκεται πάντοτε εἰς ἄνεσιν, καὶ ἀπὸ κἀνὲν ἀρρώστημα διόλου νὰ μὴν ἐνοχλῇται· ἀλλὰ καὶ τὸ παραμικρὸν ἐὰν τὸ ἐνοχλῇ, κινουμένον πάντα λίθον, ὥστε νὰ διορθωθῇ τὸ τῆς λύπης πρόξενον. Καὶ ταῦτα μὲν κάμνομεν διὰ τὸ σῶμα, τὸ ὅποῖον εἶναι τὴν οὐσίαν κατώτερον· διότι τί ὑπερτερεῖ, εἶπέ με, ἡ ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα; Ἄν θέλῃς νὰ ἴδῃς τὴν διαφορὰν, στοχάσου ὅτι τὸ σῶμα τίποτε δὲν ἀξίζει ἀφοῦ ἡ ψυχὴ ἀναχωρήσῃ. Σὺ λοιπὸν, ὅστις προβλέπεις τόσον διὰ τὸ σῶμα, διατί τάχα καταφρονεῖς τὴν ψυχὴν, καὶ οὔτε τὴν ἀρμόδιον τροφήν θέλεις νὰ τῆς μεταδίδῃς, τὴν ἀπὸ τὰς θείας Γραφῶν λέγω παραίνεσιν, οὔτε νὰ βάλῃς τὰ ἐπιτήδεια ἰατρικὰ εἰς τὰς πληγὰς αὐτῆς καὶ τὰ ἔλκη, τὰ ὅποια τῆς ἀφανίζουν τὴν δύναμιν, καὶ τῆς κόπτουν τὴν παρρησίαν, ἀλλὰ καὶ ὑποφέρεις νὰ τὴν παραβλέπῃς λιμοκτονουμένην, καὶ διαφθειρουμένην ἀπὸ τὰ ἔλκη, καὶ κειμένην εἰς τὸ μέσον, νὰ εἶπω οὕτω, ὡς εἰς σκύλους, εἰς τοὺς πονηροὺς καὶ ἀτόπους διαλογισμοὺς, ὥστε νὰ τὴν διασπῶσι, καὶ νὰ τῆς χαλῶσι τὸν τόνον ὅλον; Διατί, καθὼς προνοοῦμεθα διὰ τὸ ὁρατὸν σῶμα, δὲν προβλέπομεν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ διὰ τὴν ψυχὴν τὴν ἀσώματον καὶ ἀόρατον, ὁπότε καὶ ἡ περὶ ταύτης ἐπιμέλεια ὄχι μόνον εἶναι εὐκολος καὶ ἐλαφρὰ, ἀλλὰ καὶ ἀνέξοδος καὶ ἀκοπος; Καὶ πρὸς μὲν τοῦ σώματος τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ εἰς τοῦ σώματος τὰς ἀρρώστιας, ἀνάγκη νὰ γένη χρημάτων δαπάνη πολλή, καὶ τινα μὲν

ἀπ' αὐτὰ νὰ ἐξοδεύωμεν εἰς τοὺς ἰατροὺς, τινα δὲ εἰς τὰ λοιπὰ ὅλα χρειώδη, πρὸς τροφήν λέγω καὶ ἐνδύματα, χωρὶς νὰ εἶπω ὅτι δαπανοῦν ταῦτα οἱ περισσώτεροι ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, μεταχειριζόμενοι ἀμετρίαν πολλήν. Εἰς δὲ τὴν ψυχὴν κἀνὲν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα δὲν χρειάζεται· ἀλλ' ἂν θελήσῃς, ὡς καθημέραν ἐξοδεύων τὰ χρήματα χορηγεῖς εἰς τὸ σῶμα τὴν τροφήν, οὕτω νὰ μὴ παραβλέπῃς καὶ τὴν ψυχὴν ἀπὸ πείναν φθειρομένην, καὶ νὰ τῆς δίδῃς ἀνέξοδα τὴν κατάλληλον τροφήν, τὴν ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν θείων Γραφῶν καὶ τῆς πνευματικῆς νοουθεσίας παραίνεσιν.—διότι λέγει, 'Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ'—ἂν οὕτω, λέγω, θελήσῃς νὰ πράξῃς, θέλεις πράξῃς φρονιμώτατα, καὶ ὡς ἀρμόζει εἰς τῆς φύσεως ἡμῶν τὸ κυριώτερον μέρος.—

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΑΙ ΚΙΝΙΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

Συνέχεια καὶ Τέλος ἀπὸ Σελ. 84.

Ὡς πρὸς τὰ κυριώτερα, τὸ Πεκῖνον μένει σχεδὸν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Μάρκου Πόλου κατάστασιν, τὴν ὁποίαν ἤδη περιεγράψαμεν εἰς τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν. Μετηλλάχθη ὅμως τὸ σχῆμά του ἀπὸ ἐντελὲς εἰς ἐπίμηκες τετράγωνον, ἡ δὲ κυρίως πόλις κατέχει δώδεκα μόνον τετραγωνικῶν μιλίων ἑκτασιν. Αἱ πύλαι αὐτῆς δὲν εἶναι πλέον δώδεκα, ἀλλ' ἐννέα. Τὰ προάστειά της, τὰ τόσον εὐμεγέθη ἐπὶ τοῦ ἐκ Βενετίας περιηγητοῦ, φαίνεται ὅτι βαθυμηδὸν παρήκμασαν εἰς τὸ διάστημα τῶν παρελθουσῶν δύο ἑκατονταετηρίδων. Οἱ τῆς Ῥώμης πρῶτοι ἀπόστολοι εὕρηκαν αὐτὰ μεγαλῶτατα· τὸ δὲ 1720 ὁ Ἰωάννης Bell περιγράφει αὐτὰ ὡς πολὺ ἐκτεταμένα· ἀλλὰ κατὰ τὸν Staunton εἰς δεκαπέντε μόνον λεπτὰ διεπέρασεν ἡ Ἀγγλικὴ πρεσβεία, καίτοι βραδυτάτα προβαίνουσα, τὸ προάστειον, δι' οὗ ἐμβῆκεν εἰς τὸ Πεκῖνον, εἰς εἴκοσι δ' ἐκεῖνο, δι' οὗ ἀνεχώρησεν.

Ἡ καθεαυτὴ πόλις διαιρεῖται εἰς δύο, τὴν Κινικὴν καὶ τὴν Ταρταρικὴν. Ἐξωθεν τίποτε ἄλλο ἐλκυστικὸν δὲν παριστάνει εἰμὴ τὰ μακρὰ τείχη*, ὕψος μὲν ἔχοντα ὡς τριάκοντα ποδῶν, πάχος δὲ ὡς εἴκοσι, τοὺς εἰς τὰς πλευρὰς τῶν τειχῶν τούτων πολυαριθμούς πύργους, καὶ τοὺς ὑψηλοὺς πυλῶνας. Ἐντὸς τῆς πόλεως δὲν ὑπάρχουν οὔτε πύργοι, οὔτε κωδωνοστάσια, οὔτε θόλοι, οὔτε ὀβελίσκοι, οὔτε μεγάλα τινα δημόσια κτίρια ὑψούμενα ὑπεράνω τῶν ἐπιλοίπων.—οὔτε κἀν μία καπνοδόχη ἐξέχει ἀπὸ τὰ τῶν οἰκῶν δώματα· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι μὲν εἶναι σχεδὸν ἰσοῦφεῖς, αἱ δὲ ῥύμαι κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἅπασαι, ἡ πόλις φαίνεται ὡς εὐρύχωρόν τι στρατόπεδον, ἢ συνάθροισμα σκηνῶν ἀπὸ κἀνναβιν, διαφέρουσα μόνον κατ' ὅτι αἱ στέγαι εἶναι βεβαμμέναι οὐχὶ μὲ λευκὸν, ἀλλὰ μὲ κόκκινον, γαλανόν, καὶ ἄλλα χρώματα. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσιν ὀλιγώτατοι ἐκ τῶν οἰκῶν

* Τὰ τείχη ταῦτα εἶναι φ' οδομημένα ἐξ ἡλιοκαύστου πλίνθου καὶ κοκκινῆς πέτρας.

ἔχουσιν ὑπὲρ τὴν μίαν στέγην. Κεῖται δὲ ἡ πόλις εἰς πεδιάδα, συνορεύουσιν πρὸς τὰ ἄκρα μὲ τὰ βουνὰ τῆς Ταρταρίας, ἡ μακρυνὴ τῶν ὁποίων θέα πλήττει εὐαρέστως τοὺς ὀφθαλμούς.

Πρὶν ἐμβῶμεν εἰς τὰ τεῖχη, χρεῖα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ εἰς τὸ Πεκίνον ἄγων δρόμος εἶναι κάλλιστα ἐστρωμένος ἀπὸ κοκκωτοὺς λίθους, ἐξ ἑως δεκαεξὶ ποδῶν τὸ μῆκος, καὶ ἀναλόγως πλατεῖς, καὶ ὅτι αἱ μέγιστα αὐταὶ πλάκες πρέπει ὅλαι νὰ μετεκομίσθησαν τοῦλάχιστον ἐξήκοντα μίλια, καθότι τὰ πλησιέστατα ὄρη, ὅπου εὐρίσκονται κοκκωτῆς πέτρας λιθοτομίας, εἶναι τὰ τὴν Κίαν ἀπὸ τὴν Ταρταρίαν διαιροῦντα*.

Ἀφοῦ δὲ τις εἰσέλθῃ ἐντὸς τῶν πυλῶν, αἵτινες εἶναι διπλαῖ, καινὸν καὶ παράδοξον θέαμα παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Δύο εὐθύταται ἀγυαί, τέσσαρα μίλια μακρᾶι, καὶ 120 πόδας πλατεῖαι, ἐκτείνονται παράλληλοι ἀπὸ δύο πύλας κατὰ τὸ νότιον τεῖχος ἕως δύο πυλῶν εἰς τὸ βόρειον τεῖχος· ταύτας δὲ διασταυρῶν ὀρθογωνίως δύο ἄλλαι ἀγυαί τοῦ αὐτοῦ μεγαλοπρεποὺς πλάτους. Εἰς μίαν τῶν κυριωτέρων τούτων ὁδῶν προβαίνων ὁ περιηγητής, βλέπει ἐνώπιον αὐτοῦ διπλὴν σειρὰν ἐργαστηρίων, ἔξωθεν τῶν ὁποίων, ὡς προελέχθη, κρέμονται πρὸς ἐπίδειξιν αἱ πραγματεῖαι, καὶ ἴστανται λαμπροὶ σημειοφόροι στύλοι, οὐχὶ μόνον κατεστολισμένοι ἀπὸ τὰς βεβαμμένας καὶ χρυσωμένας ἐπιγραφάς, αἵτινες ἐκθέτουν τὴν φύσιν τῶν πραγματειῶν καὶ τὴν σπάνιον τοῦ πραγματευομένου τιμότητα, ἀλλὰ καὶ γενικῶς περιτετυλιγμένοι μὲ μεταξωτὰς ταινίας, παντὸς δὲ χρώματος καὶ παντὸς εἶδους σημαίας κρεμαμένας ἔχοντες ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ἐδάφους, καθ' ὅμοιον ἀλλὰ καὶ ζωρότερον ἔτι τρόπον παρὰ τὰ κατάρτια πολεμικῆς νηὸς εἰς μεγάλην ἐορτάσιμον ἡμέραν. Αἱ πλευραὶ τῶν οἰκῶν εἶναι μόλις ὀλιγότερον λαμπραῖ, βεβαμμένοι γενικῶς οὖσαι ἀπὸ λεπτὸν τι χρῶμα, μετὰ χρυσῶν κοσμημάτων. Πάντῃ ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἡμετέρας ἰδέας καὶ συνηθείας τὰ πλέον ἐπιδεικτικὰ τῶν εἰς πώλησιν ἐκτεθειμένων εἰδῶν εἶναι αἱ νεκροῦμαι. Εἰς τὰς ὁδοὺς ταύτας βλέπει τις συνεχῆς πλήθος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, μόλις διακοπτόμενον. ῥέει δὲ κατὰ δύο πλάγια, καὶ καθ' ἓν κεντρικὸν ρεῦμα. Εἰς τὸ μέσον ρεῦμα εἶναι οἱ Μανδρινῶι καὶ μεγιστᾶνες τῆς αὐλῆς, ἑφιπποὶ ἢ ἐπὶ σηκωτῶν ἀμαξῶν, παρακολουθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς πολυαρίθμους αὐτῶν θεράποντας, οἵτινες βασιάζουν σκιάδια, σημαίας, βεβαμμένους φανούς, καὶ ἄλλα τῆς εὐγενείας παράσημα.—Τάρταροι στρατιῶται προβαίνοντες ἑφιπποὶ, ἢ ἀνοίγοντες τὸν δρόμον διὰ τῆς τῶν μαστίγων ἐφαρμογῆς εἰς τὰ νῶτα τοῦ πλήθους.—μακρᾶι σειραὶ καμήλων, ἀνδρακάς φέρουσαι ἀπὸ τὴν Ταρταρίαν, καὶ ἀμάξια λαχανοφόρα ἐκ πάσης κόγχης προκύπτοντα.—κυρίαὶ φερόμεναι ἐντὸς εἰς πολυτελεῖς ἑδρας, αἵτινες τὰ μέγιστα συνεδίζονται.—γαμήλιοι

καὶ ἐπικήδαιοι πομπαί, τῶν φερέτρων εἰς τὴν μίαν περὶστασιν καὶ τῶν ὀχημάτων εἰς τὴν ἄλλην ὄντων κεχυρωμένων καὶ ἐσκεπασμένων ἀπὸ μεταξωτοὺς χειροποίητους οὐρανούς, τῶν δ' ἐπικηδείων πομπῶν οὐσῶν τῶν πλέον λαμπρῶν μερίδων τῆς κινήτης ταύτης εἰκόνας.

Τὰ δὲ πλάγια ρεῦματα συμπληροῦσιν οἱ ἀγοράζοντες, πωλοῦντες, καὶ ἀνταλλάσσοντες· ἡ ἐπικρατοῦσα εὐθυμία, τύρβη, καὶ σύγχυσις, εἶναι μεγαλήτεροι παρ' ὅσον ἡδύνατό τις νὰ ἐλπίσῃ ἐκ τοῦ γενικοῦ χαρακτήρος τῶν Σινῶν· ὁ πωλητῆς ἀνακηρύττει τὰς πραγματείας του, ὁ ἀγοραστῆς παραπονεῖται καὶ ἀναβοᾷ, ὁ κουρεὺς περισεῖει καὶ συγκροεῖ τὸ τριχολάβιον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, κωμῶδοι καὶ ἱατροκάπηλοι, ἀγύρται καὶ μουσικαί, μεταπράται καὶ τὰ δέματα αὐτῶν, θανματοποιοί, μοιρολόγοι, καὶ ἐξορκισταί, δὲν ἀφίνουσιν οὔτε σπιθαμὴν κενὴν ἐπὶ τῶν τῆς ὁδοῦ πλευρῶν. Ὁ θόρυβος δὲ οὗτος, καὶ ἡ τύρβη, καὶ ἡ πληθὺς, δὲν περιορίζονται εἰς μερικὴν τινα τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥραν ἢ περίστασιν, ἀλλ' ἐπικρατοῦσι καθ' ἑκάστην τοῦ χρόνου. Μόλις ποτὲ διέβην ἀπὸ τὰς πύλας,—τοῦτο δὲ συνέβαινε δις τῆς ἐβδομάδος ἡ καὶ συχνότερα,—λέγει ὁ Barrow, «χωρὶς νὰ περιμείνω ἀρκετὴν ὥραν ἕως τοῦ πέρασματος νὰ ἀδειάσῃ, ἐξαίρετως τὸ πρῶτ', ἂν καὶ δύο ἢ τρεῖς στρατιῶται ἐπροσπάθουν μὲ τὰς μαστίγας αὐτῶν νὰ καθαρίσωσι τὸν δρόμον.» Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὴν πληθὺν ταύτην γυναικῶν δὲν εἶναι ποσῶς ἀνάλογος μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὴν πρωτεύουσιν, οἱ Σῖναι περιορίζουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν μᾶλλον παρ' ἄλλαχοῦ· μολονότι δὲ εἰς τὰς ἡσυχους ῥύμας ἢ τὰς στενὰς ὁδοὺς φαίνονται κάποτε νέαι κόραι (πάντοτε ἀποσυρόμεναι ὅταν πλησιάζωσιν ἄνδρες) τὰς σύριγγας αὐτῶν καπνίζουσαι εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκῶν, γυναῖκες ὅμως βλέπονται ὀλίγαι, πλὴν Ταρταρίδων, εἴτε εἰς τὸ μέσον τοῦ πλήθους εἴτε εἰς τὰς στενωπούς. Ἀλλ' αἱ τῶν Ταρτάρων γυναῖκες περιφέρονται πανταχοῦ καὶ πεζαὶ καὶ ἑφιπποὶ, κατ' ἄνδρας ὀχούμεναι. Βλέπονται εἰς τὸ πυκνότερον τοῦ πλήθους, μακρὰ μεταξωτὰ ἱμάτια φοροῦσαι, φθάνοντα μέχρι ποδῶν, οἵτινες τοσοῦτον φαίνονται ὑπὲρ τὸ πρέπον μεγάλοι, ὅσον οἱ τῶν Σινίδων ὑπὲρ τὸ πρέπον μικροί.

Ὅποταν ὀρθογωνίως διασταυρῶνσιν ἀλλήλας αἱ κυριώτεροι ὁδοί, ἀνεγείρονται εἰς τὰ τέσσαρα σημεία τῆς διατομῆς τέσσαρες κοσμητικαὶ ἀψίδες ἢ καμάραι πρὸς μνημόσυνον τῶν ὅσοι ἔφθασαν εἰς σεβάσιμον γῆρας, ἢ ἐχρημάτισαν εὐεργέται τῆς κοινότητος. Συνίστανται δὲ ἀπὸ τρεῖς πυλῶνας, ἐξ ὧν ὁ κεντρικὸς εἶναι τολμηρὸς καὶ ὑψηλὸς, ἄνωθεν ἔχουσαι ατενὰς ὀροφάς, ὡς αἱ τῶν οἰκῶν, κυρτάς, βεβαμμένας, κεχυρωμένας, καὶ βερενικωμένας.

Ἡ εὐρυχωρία καὶ τὸ συνεχὲς πλήθος περιορίζονται εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας, κυριωτέρας ὁδοὺς· πᾶσαι δ' αἱ λοιπαὶ ὁδοὶ εἶναι ἀπλαῖ σφενωποὶ, κλάδοι τῶν μεγάλων ἀγυῶν (κατ' ὁρθὰς γωνίας καὶ αὐταί), στενωπνῶνται δὲ, μονήρεις, καὶ σιωπηλαί. Εἰς τὰς στενωποὺς ὅμως ταύτας εἶναι τοποθετημένοι τῶν ὑπαλλήλων τῆς

* Λέγει ὁ Λόρδος Macartney, ὅτι κατὰ τὴν ἐπαρχίαν, ὅπου κεῖται τὸ Πεκίνον, δὲν εὕρηκεν οὔτε τὸ ἐλάχιστον λιθάριον.

κυβερνήσεως αἱ κατοικίαι, καὶ τοῦ πλείστου μέρους τῶν πλουσίων καὶ μεγιστάνων. Ὁ Ἀγγλος πρέσβυς Λόρδος Macartney καὶ οἱ περὶ αὐτὸν κατέλυσαν εἰς τοιοῦτου εἶδους οἶκον εἰς στενωπὸν παρὰ τὰ τείχη τῆς πόλεως, πρὸ μικροῦ οἰκοδομηθέντα μὲ δαπάνην, ὡς ἐλέγετο, σχεδὸν £100,000. Τὸ μονότονον καὶ πληκτικὸν τῶν ὁδῶν τούτων αὐξάνει ἡ ἔλλειψις παραθύρων ἢ ἀνοιγμάτων (ἐκτὸς μικρᾶς τινὸς εὐτελοῦς θύρας, γενικῶς κεκλεισμένης) εἰς τὰ πρόσωπα τῶν οἴκων. Τὰ τοιαῦτα εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰ μεγάλα ἐργαστήρια καὶ ἀποθήκας, ἅπαντα τοποθετημένα ἐπὶ τῶν τεσσάρων κυριωτέρων ὁδῶν. Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων ἔχουν εἶδος τι δώματος, μὲ ἐξώστεγον διὰ κιγκλίδων περιφραγμένον, κεκαλλωπισμένον δὲ μὲ μικρὰ δένδρα, θάμνους, καὶ ἄνθη εἰς γλάστρας γινόμενα.

Οὔτε αἱ πλατεῖαι οὔτε αἱ στεναὶ ὁδοὶ ἔχουσιν τινα λιθοστρωσίαν, ἀλλ' ἀμφότεραι καθαρίζονται καθ' ἐκάστην πρωΐαν, καὶ τινες μάλιστα βρέχονται τακτικῶς διὰ νὰ καθίξῃ ὁ κονιορτὸς, ὁ πολλάκις ὦν ἀνυπόφορος.

Πᾶς ὁ λαβὼν εἴσοδον εἰς τὴν περιέργον ταύτην πόλιν ὑπερεπαινεῖ τὸ ἀστυνομικὸν αὐτῆς σύστημα. Εἰς τὰ δύο ἅκρα ἐκάστης ὁδοῦ ὑπάρχει ξύλινος πύλη ἢ περίφραγμα, κλεισμένη τὴν νύκτα, καὶ ἐμποδίζουσα τοὺς κατοίκους τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἀπὸ συγκοινωνίαν μὲ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς πόλεως· οἱ ἐκεῖ δὲ φύλακες εἰς κἀνένα δὲν συγχωροῦν εἴσοδον ἢ ἐξοδον, ὅστις δὲν κρατεῖ φανάριον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ δὲν ἔχει κατεπείγουσαν χρεῖαν νὰ προτείνῃ. Περιέρχονται δὲ καὶ νυκτερινοὶ φύλακες ἀπὸ πύλης εἰς πύλην, οἵτινες κτυποῦσι καταγῆς μὲ βραχύ τι ρόπαλον ἐκ βαμβοκαλάμου, τὸ ὁποῖον κάμνει μελαγχολικὸν τινα, βαθύν, καὶ τρανὸν ἤχον. Διὰ νὰ δεικνύσῃ τὴν ἀγρυπνίαν αὐτῶν, μεταχειρίζονται τὸ ὄργανον τοῦτο κατὰ δύο ἢ τρία λεπτά ἐνῶ περιφέρονται. Ὁ Λόρδος Macartney, ὅστις εἶχε δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ τοὺς θορυβώδεις τούτους φύλακας τῆς εἰρήνης καὶ ἡσυχίας πάντοτε πλησίον τῆς οἰκίας του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τὰς πρώτας τρεῖς ἢ τέσσαρας νύκτας· ἀλλὰ βαθμηδὸν τοσοῦτον ἐσυνείδισε τὸν θόρυβον, ὥστε πλέον δὲν ἐτάρασσε τὸν ὕπνον του. Σιμὰ δὲ τῶν μέτρων τούτων, τὰ ὁποῖα, μολονότι θαυμασίως ἐξασφαλίζουν τὴν ἡσυχίαν τῶν πολιτῶν, ἀρχὴν πιδανῶς ἔλαβον ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸν φόβον τῆς δεσποτικῆς αὐτῶν κυβερνήσεως, ὁ κτήτωρ ἢ κάτοικος πάσης δεκάτης οἰκίας ἀναδέχεται ἀμοιβὰδὸν τὴν διατήρησιν τῆς εὐταξίας, καὶ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν τῶν ἐννέα γειτόνων του. Ἄν συμβῇ ἀκαταστασία τις, ὀφείλει νὰ εἰδοποιῇ πάραντα τὸ πλησιέστατον φυλακεῖον. Οἱ κανονισμοὶ δὲ οὗτοι ὑπάρχουσι καὶ εἰς τὰς ἐπιλοιποὺς Κινικὰς πόλεις.

Τὸ Πεκῖνον, ὡς εἶπομεν, διαιρεῖται εἰς δύο. Οἱ Τάρταροι κατοικοῦσι τὸ βόρειον, οἱ δὲ Σῖναι τὸ νότιον μέρος. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ λεγομένη Πόλις, ὅπου εὐρίσκονται τοποθετημένα τὰ παλάτιον καὶ οἱ κῆποι τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλα τὰ δικαστήρια καὶ δημόσια γραφεῖα, τὰ

καταλύματα τῶν ὑπουργῶν, τῶν εὐνούχων, τῶν ἐμπόρων, καὶ τῶν τεχνιτῶν τῆς αὐλῆς, κατέχει παραλληλόγραμμον, ἐν μίλιον περίπου μακρὸν, τρία δὲ τεταρτημόρια τοῦ μιλίου πλατὺ, καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ τείχους εἰκοσι πόδας ὑψηλοῦ, κατεσκευασμένου ἀπὸ μεγάλας ἐρυθρὰς στυλινὰς πλίνθους, κεκαλυμμένου δὲ ἀπὸ κυρτὴν ὀροφὴν ἐκ κεραμιδίων, κιτρίνων καὶ βερνικωμένων. Τὸ περίφραγμα παριστάνει τερπνὴν ἐπιφανείαν ἀνισότητα καὶ ποικιλίαν, παραχθεῖσαν οὐχὶ ἐκ φύσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς τοῦ ἀνθρώπου φιλοπονίας· ποτάμιον δὲ δι' αὐτοῦ ἐλικοειδῶς ῥέον οὐχὶ μόνον παρέχει ἀφθονίαν ὕδατος, ἀλλ' ἐπαυξάνει καὶ τὴν ὠραιότητα τοῦ τόπου, εἰς διώρυγας καὶ δεξαμενάς καὶ λίμνας ἐσχηματισμένον, αἵτινες μετὰ τῶν τεχνητῶν ἀναχωμάτων, καὶ βράχων, καὶ δασῶν παριστάνουσι τὴν ἀρίστην τῆς φύσεως μίμησην.

Ὀλίγας ἀκόμη παρατηρήσεις θέλομεν κάμειν περὶ τῆς μητροπόλεως τοῦ Κινικοῦ κράτους. Καὶ κατὰ τοὺς Λατίνους ἱεραποστόλους καὶ κατὰ τοὺς ἰδίους Σῖνας ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀνέβαινεν εἰς 3,000,000 ψυχῶν! εἰς δὲ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον δὲν ὑπάρχει αἰτία νὰ ὑποπτευθῶμεν ὑπερβολήν. Ὁ κύριος Barrow, ὅστις εἶχε τὰ πλέον εὐρύχωρα μέσα πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς ἀληθείας, καὶ ὅστις πάντοτε μετριάξει ἀντὶ ν' αὐξάνῃ τὰ πράγματα, μετὰ πεποιθήσεως ὀνομάζει τὸ Πεκῖνον τὴν μεγίστην πόλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τῶντοι παριστάνει εἰκόνα, ἥτις περιέχει πολλοὺς μεγαλοπρεπεῖς, ἐκπληκτικούς, καὶ τινας ὡραίους χαρακτήρας· ἀλλὰ λείπουν ἐξ ὁλοκλήρου τὰ μεταξὺ μας πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀνέσεως καὶ εὐζωίας. Δὲν ἔχει λιθοστρωσίας, οὔτε ἀμάραν ἢ ὄχετους, οὔτε θαψίλειαν ὑγιεινοῦ ὕδατος· ἐπομένως, τὸν χειμῶνα εἶναι λασπώδης, καὶ κονιορτώδης τὸ θέρους. Εὐπορεῖ ἀπὸ τὰς πλέον δυσώδεις ἀποφορὰς, προερχομένας ἀπὸ κόπρον καὶ παντὸς εἶδους ἀκαθαρσίαν, τὰς ὁποίας οἱ πλούσιοι προσπαθοῦν νὰ οὐδετερόνωσιν εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, μεταχειριζόμενοι διάφορα δυνατὰ μύρα ἢ θυμιάματα, καὶ ξύλα καίοντες εὐωδέστατα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ὑπάρχουν ἠναγκασμένοι νὰ ἐξαντλῶσι τὸ ἀπαραίτητον ῥευστὸν ἀπὸ φρέατα εἰς τὴν πόλιν ἐξωρυγμένα, τῶν ὁποίων εἶναι κάκιστον τὸ ὕδωρ. Καὶ δεκαπλασία ἐὰν ᾦτον ἡ τοῦ Πεκίνου μεγαλοπρέπεια, ἡδύνατο νὰ θυσιασθῇ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν χρειῶν τούτων. Ὁ ὑπόφορος πυλὼν καὶ τὸ κεχυρωμένον παλάτιον, ὁ βασιλικὸς κῆπος καὶ ἡ κοσμητικὴ λίμνη, δὲν ἐμποροῦν νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰ πρὸς ἄνεσιν καὶ ὑγίαν μυριάδων συντείνοντα. Τῆς ἀρχαίας Ῥώμης τὸ μέγιστον ἔργον ἦσαν οἱ ὄχετοὶ αὐτῆς, — τῶν δὲ νεωτέρων Παρισίων τὸ μέγιστον ἐλάττωμα εἶναι ὅτι δὲν ἀναπληροῦνται ἀπὸ ὕδωρ ὡς τὸ Λονδῖνον.

ΤΑ μὴ ἀπλᾶ, ἀλλ' ἐπίβουλα ἤδη, χρεωστοῦμεν νὰ φυλαττώμεθα μάλλον παρὰ τοὺς ἔχεις.

ΔΙΑ τοῦ βδελυγμοῦ τῆς κακίας, κραταιούμεθα εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἀρετῆς.